

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: REVUEN

Citation: Møller, Poul Martin: "REVUEN", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 106.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid68442/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

I mit Værksted, det stille,
Siger jeg Verden Farvel,
Vil aldrig Dommer spille
Og ej slaa Folk ihjel.
Paa Mindets sorte Tavle
Vil denne Dags Bedrift
Som et Spøgelse kravle
Med afskyelig Skrift.«

REVUEN

F a d e r e n.

Lejrens Linje Høj og Dal bekranser.
Vaabenføre Mænd i Ridderspillet
Prøve Kraft og Kunst med Sværd og Lanser,
Vente Sejrens Pris af Fyrstens Hænder.

Hør, Musiken over alle Marker
Kraftig klinger! se, hvor Staalet blinker!
Og din raske Skimmel staar og sparker
Utaalmodig med de hvide Søkker.

Du staar ensom mod Kanonen bøjet;
Verdens Farve for dit Syn er svunden.
Skønt saa tavs, du røber dog med Øjet
En usynlig Hær af mørke Tanker.

S ø n n e n.

Længe Verdens Lys for mig var slukket;
Snart man tæller mine Tankers Høre;
Tæt mit Hjertes Kammerdør er lukket;
Der et enligt Billed kun er hjemme.

Hun med den uendelige Blidhed,
Naar hun mildt fra Guldkareten hilser,
Nakkens, Armens næsten hellige Hvidhed;
Hun, hvis Pande som en Lilje skinner:

Hun med hine brune Krøllers Vrimmel,
Hun, hvis Tanker ere tavse Digte,
Hun, hvis unge Liv er Glædens Himmel,
Hun, hvis Drøm er skønne Malerier:

Hende har jeg overmodig kaaret
Til mit Hjertes hemmelige Dronning,
Skønt hun bærer højt paa Hovedhaaret,
Ak! en Kres af store Diamanter.

F a d e r e n.

Længe har jeg læst din stille Kummer
Paa din Kinds foranderlige Roser.
Ogsaa har du tit i flygtig Slummer
Fyrstedatrens Navn med Længsel stammet.

Ikke dog en kraftig Yngling synker,
Overvældet rent af Skønhedsglansen.
Kreaturet kun vemodig klynker
Ved at se de blanke Maanestraaler.

Kreaturet sig i Smerte vaander,
Hylar ved en liflig Harpes Toner;
I sin dunkle Længsel efter Aander
Ikke det sit blinde Savn begriber.

Ogsaa Skønheds Præster ere Helte;
Ikke ved en himmelsk Aabenbaring

Blødt en Kunstner vil i Taarer smelte;
Fejg han ej bedække vil sit Ansigt.

Ej det stærke Lys hans Øje blænder,
Ufravendt han efter Synet stirrer,
Med et modigt Bryst og travle Hænder
Hvert et Træk han efterligner trolig.

Ja, om selv i Tornebuskens Luer
Ham Jehova vise vil sit Aasyn,
Ikke som en Træl den kække gruer;
Paa den høje Røst han agter frejdig.

Hvis du taale kan det skønnes Flammer,
Gives det dig hen til Arv og Eje;
Dybt i dine Tankers lyse Kammer
Gæster det dig kærlig og fortrolig.

S ø n n e n .

Smuk din Tale lyder og alvorlig
Som en Broders til en yngre Broder.
Dog, tilgiv mig! vist du fejler storlig,
Hvis med eget Maal mit Sind du maaler.

Du er lig en Helt i Oldtids Fabler,
Landets første Mand i Raad og Gærning:
Fjendskaren kaster sine Sabler,
Naar paa Stridens Mark den ser dit Aasyn.

Ares lig i Rejsning og i Stemme
Sidder du med Sværdet paa din Ganger.
Aldrig var du dog paa Jorden hjemme,
Fremmed er for dig dens bedste Rose.

Skønt min Moder var saa favr og yndig,
Fandt i dig hun kun en blid Beskytter:
Du blandt Jordens Børn er mild og myndig,
Men i Drømmes Verden er du Fyrste.

Du er aldrig glad, et Alvorsstempel
Sidder paa dit Bryn, som paa Kronions.
Sværmerisk du tit i Skovens Tempel
Ensom taler højt med Alnaturen.

Skønt min Ærefrygt er mer end sønlig,
Tror jeg ofte, du med Anger brydes,
At en Vægt paa Brystet, stor og lønlig,
Bort har drevet dig fra Livets Haver.

Mig behersker Jordens bedste Lilje,
Ikke Tankens Ørn og Gravens Urner.
Ikkun landsforvist og mod min Vilje
Flygter jeg til Drømmes mørke Rige.

Aldrig dog mit Haab jeg vil forsage;
Fyrstediademet ej mig skræmmer;
Tithon fik Aurora til sin Mage;
Under Purpur banker ogsaa Hjærter.

F a d e r e n.

Arme Daare! slip da Haabets Anker,
Følg din Faders Fjed til Drømmens Rige.
Vistnok under Purpur Hjærtet banker.
Fly til Tankens Ørn og Gravens Urner!

Huø med den uendelige Blidhed,
Naar hun mildt fra Slotsaltanen hilser,

Nakkens, Armens næsten hellige Hvidhed,
Hun, hvis Pande som en Lilje skinner;

Hun med hine brune Krøllers Vrimmel,
Hun, hvis Tanker ere tavse Digte,
Hun, hvis unge Liv er Glædens Himmel,
Arme! vid, hun er din Faders Datter.